

IF YOU

Love

ME

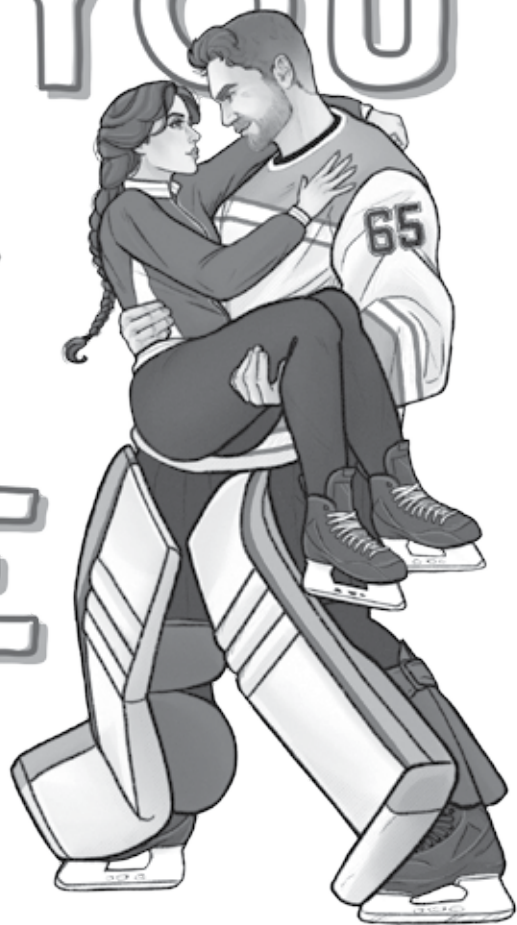
HELENA HUNTING

IF YOU

Love

ME

TORONTO
TERROR
TOM 4

PRZEŁOŻYŁA AGNIESZKA SZLING

TYTUŁ ORYGINAŁU:

If You Love Me

Redaktorka prowadząca i wydawczyni: Ewelina Kapelewska

Redakcja: Katarzyna Sarna

Korekta: Ewa Kowalska

Projekt okładki: Hang Le

Opracowanie graficzne okładki: Wojciech Bryda

Zdjęcie na okładce: @rosiesfables

Wyklejka: © Khvost / Stock.Adobe.com

DTP: Maciej Grycz

Copyright © 2025. IF YOU LOVE ME by Helena Hunting

Copyright © 2026 for the Polish edition by Niegrzeczne Książki an imprint
of Wydawnictwo Kobiectwo Agnieszka Stankiewicz-Kierus sp.k.

Copyright © for the Polish translation by Agnieszka Szling, 2026

Wszelkie prawa do polskiego przekładu i publikacji zastrzeżone. Powielanie
i rozpowszechnianie z wykorzystaniem jakiegokolwiek techniki całości bądź
fragmentów niniejszego dzieła bez uprzedniego uzyskania pisemnej zgody
posiadacza tych praw jest zabronione.

Wydanie I

Białystok 2026

ISBN 978-83-8417-500-2

Grupa Wydawnictwo Kobiectwo | www.WydawnictwoKobiectwo.pl

Bliss

*Dla tych, którzy mają największe serca,
kochają najmocniej
i czują najgłębiej*

BOHATEROWIE

ROMAN HAMMERSTEIN

BRAMKARZ TERRORU
NAJLEPSZY PRZYJACIEL HOLLISA

DZIECI

PEGGY HAMMERSTEIN

RODZICE

CYNTHIA HAMMERSTEIN

KOLEDZY Z DRUŻYNY

DALLAS BRIGHT

NAJLEPSZY PRZYJACIEL ASHA
ZARĘCZONY Z HEMI

HOLLIS HENDRIX

NAJLEPSZY PRZYJACIEL ROMANA
CHŁOPAK AURORY

ASHISH PALANIAPPA

MĄŻ SHILPY (PRAWNICZKI DRUŻYNY)
NAJLEPSZY PRZYJACIEL DALLASA

FLIP MADDEN

BRAT RIX
NAJLEPSZY PRZYJACIEL TRISTANA I DRED

CONNOR GRACE

OCHRONIARZ TERRORU

KELLAN RYKER

BRAMKARZ REZERWOWY

TRISTAN STILES

CHŁOPAK RIX
NAJLEPSZY PRZYJACIEL FLIPA
RODZEŃSTWO: NATE I BRODY

NATE STILES

BRAT TRISTANA
WSPÓŁLOKATOR FLIPA

If You Love Me

ALEXANDRIA FORRESTER

(LEXI, ANGEL)
ASYSTENTKA TRENERA TERRORU

RODZENSTWO
OPHELIA I CALLIOPE

RODZICE
KRISTOFF FORRESTER

GANG TWARDZIELEK

Mildred Reformer
(DRED)
SĄSIADKA FLIPA
PLATONICZNA ZNAJOMA FLIPA

Beatrix Madden
(RIX, BEAT, BEA)
SIOSTRA FLIPA MADDENA
ZARĘCZONA Z TRISTANEM STILESEM

Hemi Reddi-Grinst
(HEMI, WILLS, KOCHANIE)
NAJLEPSZA PRZYJACIÓŁKA SHILPY
ZARĘCZONA Z DALLASEM BRIGHTEM

Tallulah Vander Zee
(TALLY/TALLS)
CÓRKA TRENERA TERRORU
STUDENTKA PIERWSZEGO ROKU

Essie Lovelock
NAJLEPSZA PRZYJACIÓŁKA RIX

Shilpa Palaniappa
(SHILPS)
NAJLEPSZA PRZYJACIÓŁKA HEMI
ŻONA ASHISHA PALANIAPPY

Peggy Aurora Hammerstein
(PEGGY, AURORA, HAMMER, KSIĘŻNICZKA)
CÓRKA ROMANA HAMMERSTEINA
DZIEWCZYNA HOLLISA HENDRIXA

ROZDZIAŁ 1

ROMAN

Nie ma, kurwa, opcji.

Z przodu sali stoi kobieta moich marzeń. Wygląda oszałamiająco. Od ponad trzech lat jest główną bohaterką moich snów. Przynajmniej raz w miesiącu budzę się z megawzwodem, a powidoki kolejnego snu o niej powoli się rozwiewają. W równym stopniu kocham te noce, co ich nie cierpię. Przypominają o tym, co miałem – na krótko – i co straciłem.

– Trenerka Forrester przychodzi do nas z ligi Ontario...

Trener Vander Zee nadal mówi, ale nic nie słyszę, ponieważ jestem zbyt zajęty wpatrywaniem się w zjawiskową kobietę stojącą obok niego i dyrektora generalnego, próbując zrozumieć, co się, do diabła, dzieje.

A teraz do imienia, jęków i szeptanych modlitw dopasowałem nazwisko.

Alexandria Forrester.

Lexi.

To było absolutnie najlepsze czterdzieści osiem godzin, jakie kiedykolwiek przeżyłem. W większości spędzone nago.

A teraz tu jest. W trójwymiarze. Prawdziwa i namacalna, piękniejsza niż ostatnim razem, gdy ją widziałem.

Wracam do rzeczywistości, gdy Vander Zee się odzywa:

– Dołączy do nas jako asystentka trenera.

Cały mój świat staje na głowie. Ponieważ kobieta moich marzeń – ta, która zniknęła bez słowa pożegnania – właśnie została moją jebaną szefową.

ROZDZIAŁ 2

LEXI

Nie do końca przewidziałam, jak duży niepokój będzie mi towarzyszyć przy ponownym spotkaniu twarzą w twarz z Romanem – najlepszym bramkarzem, jakiego liga kiedykolwiek miała w swoich szeregach.

Nigdy wcześniej nie poznałam Romana jako zawodnika, zawarłam znajomość z Romanem jako człowiekiem. Nie ma mowy, żeby pamiętał mnie tak jak ja jego. A wrył mi się w pamięć każdy najdrobniejszy szczegół, każda chwila spędzona z Romanem Hammersteinem.

Właścicielem mojego pieprzonego ciała. Źródłem magicznych orgazmów. Największym kutasem, jakiego kiedykolwiek miałam przyjemność spróbować (choć nieudolnie) wziąć głęboko do gardła. Moje wysiłki zostały jednak docenione, pochwalone i nagrodzone większą liczbą orgazmów niż w jakikolwiek inny weekend.

Roman był niesamowitym, inteligentnym, sprośnym wirtuozem seksualnym. Ale może wszystkie kobiety, z którymi spędza czas, tak uważają. Może po prostu jest aż tak dobry. Co to oznacza dla mnie?

To, że stoję teraz przed nową drużyną, wpatrując się w faceta, który wyrócił moje życie do góry nogami i doprowadził do tego, że wszyscy, z którymi później się umawiałam, wydawali mi się mdli jak muzyka w windach.

Mój żołądek to jeden wielki chaos. Początek nowej pracy nigdy nie jest łatwy, ale kobieta przed trzydziestką w sztabie trenerskim zawodowej drużyny hokejowej? Jeśli wyczują mój strach, skończę, zanim łyżwami dotknę lodu.

– Pozwól, że przedstawię ci kilku naszych kluczowych graczy – mówi trener Vander Zee, uprzednio dając chłopakom zielone światło, by wzięli talerze i ustawili się w kolejce do bufetu.

Pozostali dwaj asystenci trenera, Ralph Boxer i Arnold Thomas, oraz kierownik odpowiedzialny za sprzęt, Donnie Richards, stanęli w kolejce i wymieniają się uwagami z zawodnikami. Ralph wydaje się miły, nieco ekscentryczny, lecz jest trenerem bramkarzy, więc to ma sens. Arnold i Donnie okazali się trochę zdystansowani, ale być może byli blisko z poprzednim asystentem trenera. Obaj są znacznie starsi ode mnie, więc to też może mieć znaczenie.

Vander Zee rozgląda się po pomieszczeniu i oczywiście najbliżej niego stoi Roman. Ledwo mogę oddychać, gdy trener go przywołuje. Może się to rozegrać na dwa sposoby. Żaden z nich nie jest fajny.

Roman zachowuje niewzruszoną minę. Od czasu, gdy widziałam go ostatnio, jeszcze wyprzystojniał. Skronie mu posiwiały. Jest szeroki w barach, dobrze zbudowany i absurdalnie

przystojny. Chociaż przekonywałam samą siebie, że nie ma szans, by mnie pamiętał, nagle pojawiają się obawy, że mogę się mylić. Jednak nie dam rady cofnąć czasu i tego naprawić.

– Alexandrio, na pewno poznajesz Romana, najlepszego bramkarza w lidze – mówi Vander Zee z nieukrywaną dumą. – Romanie, to jest Alexandria. Trenowała męską drużynę w Windsorze i żeńską w Niagarze, zanim do nas dołączyła. – Vander Zee klepie go po ramieniu. – Możesz na nim polegać, zagłębiając się w tutejsze realia.

Roman uśmiecha się i wyciąga rękę na powitanie.

– Miło cię poznać, Alexandrio.

Kolana niemal odmawiają mi posłuszeństwa, gdy słyszę swoje imię wypowiedziane tym wspaniałym, głębokim głosem. W głowie rozbrzmiewa mi natychmiast kilka innych zdań, w których dźwięczał ten sam ton.

„Będziesz moją grzeczną dziewczynką i pozwolisz, żebym wsunął w ciebie fiuta, Lexi”.

„Co za śliczna cipka. Zrobię tak, że rozplacze się na mój widok”.

„Pokaż mi, co lubisz, Lexi. Sprawię, że to cudowne ciało zacznie śpiewać”.

A potem dociera do mnie rzeczywistość. Wyraz jego twarzy pozostaje całkowicie neutralny, gdy podajemy sobie ręce. Naprawdę mnie nie pamięta.

Bez wątpienia jestem jedną z wielu anonimowych kobiet, które doświadczyły jego wyjątkowych umiejętności poza lodowiskiem. Czego myśmy wtedy nie robili... Roman przejął kontrolę i pokazał mi, na co mnie stać, a o czym wcześniej nic nie wiedziałam. I co od tamtej pory nie było już moim udziałem.

Nie chciałam, by się zorientował, że mam obsesję na punkcie hokeja, i uznał, że poszłam z nim do łóżka, aby wykorzystać jego

kontakty. Zamiast więc pozwolić się zabrać na ostatnią kawę, jak obiecałam, wymknęłam się z pokoju hotelowego w niedzielny poranek i wróciłam do Niagary bez pożegnania.

Spotykam jego wzrok i wsuwam dłoń w zaoferowaną rękę. Na ramionach pojawia mi się gęsia skórka, a włoski na karku stają dęba.

– To dla mnie ogromny zaszczyt. – Brzmie, jakbym połknęła żabę.

Po chwili puszczam jego dłoń i splatam ręce, żeby nie gestykulować. Nie potrafię odczytać jego wyrazu twarzy.

– To duży krok, z ligi Ontario do ligi krajowej – zauważa.

– Alexandria ma świetną cefałkę. – Vander Zee próbuje uspokajać swojego gwiazdorskiego bramkarza.

– Na pewno tak jest. Jak długo trenowałaś drużyny w Windsorze i Niagarze? – Roman zachowuje się, jakbyśmy rozmawiali po raz pierwszy. Jakby nie owinął mojego warkocza wokół swojej pięści i nie szeptał mi sprośnych słów do ucha, pieprząc mnie od tyłu.

Lexi, wyrzuć te brudne myśli z głowy!

– W Windsorze byłam przez dwa lata, a w Niagarze rok. – Podjęłam pracę w drużynie kobiecej, ponieważ moja mama i ojczym zginęli w wypadku na łodzi, a moje przyrodnie siostry nagle straciły rodziców. Mieszkały w Niagarze. Przeprowadzka ze mną do Windsoru oznaczałaby dla nich rozłąkę z kolegami i wszystkim, co znały.

Nie żebym nie zrobiła dokładnie tego samego, podejmując tę pracę. Ale minął już rok od wypadku, w którym rodzice stracili życie, a to jest moja wymarzona robota. Mam nadzieję, że siostry poradzą sobie z przeprowadzką.

– Drużyna kobieca z Niagary zdominowała zeszłoroczne finały, prawda? – pyta Roman.

– Tak. – Włożyłam w to całe serce i duszę. Musiałam odwrócić uwagę od strat i żalu. – Nasza drużyna przeszła z końca tabeli w lidze na drugą pozycję w klasyfikacji ogólnej.

– Pewnie było im smutno, że odchodzisz – kontynuuje Roman.

– To była trudna decyzja, ale nie mogłam przepuścić takiej szansy.

– Fakt, rozumiem, że nie mogłaś.

– Roman, stary, mają sos ze słonego karmelu i plasterki zielonego jabłka, które tak lubisz. – Phillip „Flip” Madden, jeden z graczy, klepie go po plecach. – Lepiej weź trochę, zanim znikną.

Robię wielkie oczy. Pierwszej nocy, którą spędziliśmy razem, jedliśmy owoce maczane w słonym karmelu. I nie tylko owoce były zanurzane w tym sosie.

– Tego nie odpuszczę – zgadza się Roman. – Witamy w Terrorze, trenerko Forrester. – Żegna się uprzejmym skinieniem głowy.

– Dziękuję.

Idzie w stronę bufetu, a ja w końcu mogę odetchnąć.

Flip Madden wyciera rękę o spodnie i wyciąga ją w moją stronę.

– Jestem Phillip. Większość nazywa mnie Flipem. Wspaniale, że będziesz z nami. Bardzo się cieszę na zastrzyk estrogenowy na lodowisku. – Wzdryga się. – To nie zabrzmiało zbyt dobrze. Chodzi mi po prostu o to, że wspaniale jest mieć kogoś ze świeżym, nowym spojrzeniem na drużynę.

Uśmiecham się i potrząsam jego prawicą.

– Liczę na współpracę. – Nie jestem na tyle naiwna, by wierzyć, że obędzie się bez trudności związanych z tym, że jestem pierwszą kobietą na stanowisku asystenta trenera w lidze, ale Terror ma dobrze zrównoważony zarząd, więc nie tracę nadziei.

Vander Zee przedstawia mnie jeszcze kilku osobom, mam jednak wrażenie, jakbym miała wate w ustach. Całkowicie nie

doceniłam, jak trudna będzie współpraca z Romanem. Ale on mnie nie pamięta. I lepiej, żeby tak zostało. Poza tym to ostatni rok jego kontraktu. Przez ten czas poradzę sobie ze wszystkim.

Następuje przerwa w przedstawianiu i na chwilę zostaję sama z Vanderem Zee. Z poważną miną – z której, jak się dowiaduję, słynie – wsuwa kciuki do kieszeni.

– Wiem, że dla ciebie to wszystko jest dość nowe i rozumiem, że możesz być trochę onieśmielona spotkaniem z zawodnikami, którzy mają za sobą długie, legendarne kariery, ale nigdy nie pozwól im tego zobaczyć, Alexandrio.

– Rozumiem, proszę pana. – Lepiej, aby myślał, że jestem pod wrażeniem ich sławy, niż poznał prawdę.

– Profesjonalizm jest najważniejszy. Jeśli nie potrafisz sobie z nimi poradzić, przestajesz być wartościowym członkiem organizacji. Rozumiesz?

– Oczywiście, proszę pana. – Boję się, że wszystko po mnie widać. Nie mogę sobie pozwolić na okazywanie słabości, ani przed Vanderem Zee, ani przed innymi członkami sztabu trenerskiego, a zwłaszcza przed żadnym z graczy.

– Powinnaś coś przekąsić. Wiem, że musisz się rozpakować i urządzić.

– Jasne. Dzięki. – Cieszę się, że pozwala mi odejść i zmierzam w stronę stoiska z napojami. Jedzenie wydaje się kolejną złą decyzją, a podjęłam ich już wystarczająco dużo.

– Nie daj się zastraszyć Vanderowi Zee – mówi Ralph, trochę pocieszająco, gdy sięgam po szklanke. – Więcej szczeka, niż gryzie.

– Dziękuję. – Posyłam mu uśmiech.

Arnold Thomas, asystent trenera, który pracuje głównie z zawodnikami ataku, rozmawia z Donniem przy jednym ze stolików. Jego wzrok na chwilę spoczywa na mnie.

– I nie martw się o Donniego – dodaje cicho Ralph, nakładając sobie na talerz świeże owoce. – Jest po prostu zły, że nie zakwalifikował się na to stanowisko.

– Moje stanowisko? – pytam.

Kiwa głową.

To wyjaśnia brak serdeczności ze strony jego i Arnolda.

Jakiś zawodnik przywołuje Ralpha.

– Weź coś do jedzenia i chodź do nas – mówi i zostawia mnie samą przy napojach.

Nerwy miałam w strzępach już po przedstawieniu mi Romana, a teraz dowiaduję się, że dostałam tę pracę kosztem kogoś z firmy?! To równie mocno podbudowuje moje ego, co daje mi kolejny powód do zmartwień. Presja związana z tą pracą miazdży mnie od środka.

Omiatam wzrokiem soki, próbując zebrać myśli i określić, po co tu stoję. Wybór napoju nie powinien być trudny. Kiedy sięgam po świeżo wyciskany sok marchewkowo-jabłkowo-imbriowy, po plecach przebiegają mi ciarki.

– Polecam lemoniadę arbuzową zamiast tego – mówi cicho Roman. – Jest trochę słodsza, bardziej w twoim guście.

Przeszywa mnie dreszcz paniki i na chwilę zapominam, jak się oddycha. Wszystko, co właśnie sobie wmawiałam, że jest prawdą, zostaje wywrócone do góry nogami.

On mnie pamięta...

Jednak wszelkie potencjalnie ciepłe i przyjemne uczucia ulatniają się, gdy odwracam się i zauważam jego niezadowoloną minę. Błądzi wzrokiem po mojej twarzy, a ja czuję go wszędzie.

– Powiedziałbym, że miło cię znów widzieć, ale... – kolejne słowa, które wychodzą z jego ust niszczą mnie: – ...nie lubię kłamać.